

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.508 van 31 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 maart 2008 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, dient op 5 april 2007 een eerste aanvraag voor een visum kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Kiev, in Oekraïne.

Op 16 april 2007 wordt hem van ambtswege een visum afgeleverd.

Op 20 augustus 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag voor een visum kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Kiev, in Oekraïne.

Op 27 augustus 2007 wordt hem van ambtswege een visum afgeleverd.

Op 12 december 2007 dient verzoeker een derde aanvraag voor een visum kort verblijf in bij de Belgische ambassade te Kiev, in Oekraïne.

Op 22 januari 2008 wordt een beslissing tot uitstel van beslissing genomen.

Op 5 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van visum. Dit is de bestreden beslissing:

“Motivatie

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Andere

Geen enkele verrechtvaardiging voor de aanvraag voor een visum met meerdere binnenkomsten

Gezien bekomen informatie kan betrokkene beschouwd worden als een bedreiging van de openbare orde en de binnenlandse veiligheid van één van de lidstaten

twijfels omtrent het echte doel van het verblijf”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift en in de repliekmemoire vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

De bestreden beslissing is in casu gesteld in het Nederlands, bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan waarin hij de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991). Verzoeker meent eveneens dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakt en aan machtsoverschrijding doet. Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het evenredigheidsbeginsel en van het

algemeen rechtsbeginsel dat de overheid rekening moet houden met alle elementen van het dossier.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 de vereiste motivering van de akte bestaat uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij reeds tweemaal zonder enig bezwaar van verwerende partij een visum kort verblijf verkreeg. Deze visa werden hem toegekend op basis van informatie en documenten die verwerende partij verkreeg van verzoeker en van zijn vriend, de Heer P. J. Verwerende partij maakte bovendien nooit enig voorbehoud bij de toekenning van deze visa. Bij de derde visumaanvraag weigerde verwerende partij echter plots verzoekers visumaanvraag. De motivering van deze weigering is volgens verzoeker gebaseerd op informatie die verwerende partij ter kennis is gebracht zonder de oorsprong ervan te preciseren. Het betreft volgens verzoeker dus een "motivation par référence". Waarnaar verwezen zou worden, is door verzoeker niet geweten. Bovendien werd de informatie waarop verwerende partij haar weigeringsbeslissing baseert niet ter kennis gebracht aan verzoeker hetgeen nochtans vereist is. Verzoeker weet dus niet of de informatie waarop verwerende partij zich baseert wel een adequate, rechtmatige en pertinente motivering heeft. Deze informatie moest worden meegedeeld aan verzoeker. Verzoeker stelt eveneens in zijn verzoekschrift dat zijn raadsman op 28 april 2008 een fax stuurde naar verwerende partij om het dossier te kunnen inkijken maar dat verwerende partij hem telefonisch meedeelde dat het dossier niet onmiddellijk consulteerbaar was. Een schriftelijk antwoord ontving verzoeker niet. Verzoeker heeft dus niet met kennis van de zaak kunnen oordelen over de opportuniteit van het instellen van een beroep. De motivering van de bestreden beslissing is noch afdoende noch voldoende om zijn visumaanvraag te weigeren.

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het visum terecht werd geweigerd en dat de beslissing werd genomen na afweging van alle elementen ter zake. De bestreden beslissing werd genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld. Het visum werd geweigerd omdat verzoeker kon beschouwd worden als een bedreiging van de openbare orde en de binnenlandse veiligheid van één van de lidstaten. Verzoeker werd immers door de Duitse Ambassade te Kiev verdacht van internetfraude. Er waren ook twijfels omtrent het echte doel van het verblijf, meerbepaald zou verzoeker met een medeplichtige internetdatingsites hebben gebruikt om geld af te troggelen van Duitse mannen of om een uitnodiging te bekomen om naar Duitsland te kunnen komen. Het geld werd ontvangen door verzoeker op zijn officieel adres. Er werden ook foto's gebruikt van een derde jonge man om de Duitse mannen tot het betalen te brengen. De bedoeling leek niet te zijn om naar Duitsland te gaan maar enkel om geld te verkrijgen en dan de relatie te beëindigen. Dit alles blijkt uit een e-mail van 29 februari 2009 van de Duitse Ambassade te Kiev. Het feit dat verzoeker reeds tweemaal een visum ontving, verandert niets aan de voorgaande feiten die pas erna aan het licht kwamen, de mail van de Duitse Ambassade dateert immers van 29 februari 2008. Gezien uit het voorgaande duidelijk een gevaar voor de openbare orde blijkt, werd het visum terecht geweigerd. De vermeldingen in de beslissing laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan aan hem het visum werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt van aangevoerde wetsartikel werd bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Tot slot wenst verwerende partij nog te benadrukken dat het administratief dossier ter inzage ligt op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en dat verzoeker het derhalve daar kon inkijken. Hij maakt bijgevolg niet duidelijk welk belang hij zou hebben bij het stellen dat hij het dossier pas op de Raad kon inkijken. Hij stelde huidig beroep in en wist derhalve wat de bestreden beslissing inhield en wat de beroepsmogelijkheden waren.

3.3. In zijn repliekmemoirie merkt verzoeker op dat er buiten de mail van de Duitse Ambassade in Kiev geen andere informatie in het administratief dossier zit die de informatie uit deze mail kan bekrachtigen, bevestigen en aanvullen. Hieruit volgt volgens verzoeker dat de beslissing dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde en interne veiligheid van een lidstaat, en bijgevolg de beslissing waarbij de visumaanvraag van verzoeker geweigerd wordt, niet relevant is en onvoldoende gemotiveerd. Volgens verzoeker schendt verwerende partij het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en handelde deze bij het nemen van deze beslissing niet als een voorzichtige overheid. Verzoeker stelt verder ook dat uit het administratief dossier blijkt dat Duitsland nergens een verwijzing maakt naar een zogenaamde schending van hun openbare orde of een gevaar voor hun interne veiligheid. Duitsland vroeg enkel dat indien België een Schengenvisum zou afleveren, er een territoriale uitsluiting van Duitsland op dit visum zou vermeld worden. Verzoeker houdt ook in zijn verzoekschrift voor dat uit de mail duidelijk blijkt dat de feiten waarvan verzoeker verdacht wordt allemaal gepleegd zouden zijn op het grondgebied van Oekraïne zonder dat verzoeker zich naar Duitsland heeft begeven. Geen enkel feit dat aan verzoeker wordt verweten, zou gepleegd zijn ten tijde van zijn verblijven op het grondgebied van de lidstaten, de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied van de lidstaten kan dus hierdoor geen gevaar voor de openbare orde en interne veiligheid van een lidstaat uitmaken. Verzoeker houdt voor dat verwerende partij bij haar beslissing een discretionaire appreciatie maakte van de situatie en voortijdige conclusies heeft getrokken waardoor zij het principe van goed bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Verwerende partij oordeelde immers onmiddellijk dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde en interne veiligheid van een lidstaat inhield op basis van een e-mail maar zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker nog niet veroordeeld werd voor deze feiten. Hiermee schendt verwerende partij het vermoeden van onschuld. Voor het overige verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van het middel zoals uiteengezet werd in het verzoekschrift.

3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991) en van de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing gebaseerd is op informatie die aan verwerende partij ter kennis is gebracht zonder de oorsprong ervan te preciseren. Het betreft volgens verzoeker dus een motivering door verwijzing. Bovendien werd de informatie waarop verwerende partij haar weigeringsbeslissing baseert niet ter kennis gebracht aan verzoeker hetgeen nochtans vereist is. Verzoeker blijft dus in de onwetendheid of de informatie waarop verwerende partij zich baseert wel een adequate, rechtmatige en pertinente motivering heeft. Deze informatie moest worden meegedeeld aan verzoeker.

De Raad merkt op dat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet wordt bereikt door verwijzingen naar "*bekomen informatie*" waarvan de inhoud voor verzoeker onbekend is gebleven. In beginsel mag er immers enkel worden verwezen naar stukken die verzoeker, vóór het nemen van de beslissing hetzij uiterlijk samen met die beslissing, ter kennis zijn

gebracht. Bovendien moet de overheid zelf het initiatief nemen tot het ter kennis brengen van deze stukken en moet verzoeker dus niet zelf om de mededeling van deze informatie vragen. (zie o.m. RvS 28 januari 2004, nr. 127.504; RvS 30 november 2005, nr. 152.012; RvS 22 maart 2006, 156.700).

Uit het administratief dossier blijkt dat dit alles niet gebeurde.

De omstandigheid dat in de nota een uitleg over het motief voor de bestreden beslissing wordt gegeven, betreft een motivering a posteriori en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enig middel is aldus gegrond voor zover de schending van de formele motiveringplicht wordt opgeworpen en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve worden de overige opgeworpen onderdelen van het enig middel niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen op van 5 maart 2008 waarbij de visumaanvraag van verzoeker wordt geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.